

GERMANS DE PENITÈNCIA

Regla,7

Com a "germans i germanes de penitència",
en virtut de la seva vocació
i impulsats per la dinàmica de l'Evangelí,
mirin de conformar-se a Crist
en la seva manera de pensar i actuar,
mitjançant un canvi interior radical,
que el mateix Evangelí determina amb el nom de "conversió".
Atesa la fragilitat humana,
aquesta conversió s'ha d'actualitzar cada dia.

En aquest camí de renovació
el sagrament de la Reconciliació
els serà signe de la misericòrdia del Pare
i font de gràcia.

CONSTITUCIONS OFS

Art 13

1. Regla 7 Els franciscans seglars, antigament anomenats "germans i germanes de penitència", es proposen viure en esperit de conversió permanent. Els mitjans per conrear aquesta característica de la vocació franciscana , individualment i en Fraternitat, són: l'escolta i les celebracions de la Paraula de Déu, la revisió de vida, els recessos espirituals, l'ajuda d'un conseller espiritual i les celebracions penitencials. Freqüentín el sagrament de la Reconciliació i cuidin la seva celebració comunitària, tant en la Fraternitat com amb tot el Poble de Déu.

Història:

-La denominació d'origen dels frares i dels franciscans seglars era la de "germans de penitència", que volia dir que abraçaven una "forma de vida" concreta, per la qual s'havien d'esforçar per mantenir-se en un estat de conversió constant. Els primers germans de penitència interpretaven aquest seu estat de conversió constant com un "*seguiment de Jesucrist, pobre i crucificat*" per aquest motiu procuraven donar-se als altres (es buidaven de sí mateixos, a base de renunciar-se i desprendre's de les coses d'aquest món) i així podien ajudar , tot recordant el que diu el Senyor "*Tot allò que feu a un d'aquest petits meus, a mi m'ho feu*" (Mt 25,45)

El fet de pertànyer a un moviment penitencial vol dir abraçar un estil de vida marcat per unes exigències personals. Aquest esperit penitencial, que cal viure constantment, arrenca de la contemplació amorosa del Crist.

Convertir-se vol dir girar-se cap al Crist, per tal que, impulsats per l'Evangelí, tendim dia rere dia a conformar-nos a Crist en la manera de pensar i actuar.

La conversió (1202-1208)

La conversió de sant Francesc és un procés que durà tres anys. Segons Celano, Francesc morí vint anys després de la seva conversió. Si la seva mort fou el 1226, cal datar la seva conversió el 1206. Però també sabem per les biografies antigues que el procés s'inicià tres anys abans, al final de l'any de captiveri que hagué de sofrir arran de l'enfrontament de Perusa amb Assís el 1202. Té llavors uns 21 anys, i després d'una llarga malaltia fruit del temps de la presó, Francesc se sent abatut i trist. Per esvair les espesses boires que l'envolten, cerca el contacte immediat amb la natura, recorre les contrades més estimades i que més l'havien impressionat en temps passats. Però la decepció és total: sent un buit que treu el sentit a tot el que fins llavors havia fet. Li falta quelcom. Continua cercant i, així, comença uns anys de recerca on s'acumulen tot un munt de fets a vegades difícils d'ordenar i de saber-ne la cronologia exacta. Francesc, en el seu Testament, quan descriu sumàriament aquest període, posa tres moments. Primer parla de quan estava en pecats, després de quan començà a fer penitència i, en tercer lloc, de quan va sortir del segle. Sembla, doncs, que en tornar de Roma començà una nova forma de vida que no era un «sortir del segle», o sia una forma de vida religiosa, sinó que, dins la forma normal de fer, vivia més intensament donat a les exigències de fe. Aquesta era una forma institucionalitzada, anomenada de penitència, i que en època de sant Francesc tenia nombrosos adeptes i molt actius.. (intr. Fra Cinto)

Qüestionari:

- 1- M'exigeixo i renuncio a algunes coses per tal de convertir-me? Quines?
- 2- Poso en pràctica el que l'art 13 de les nostres constitucions recomana?

PENITÈNCIA I SAGRAMENT DE LA RECONCILIACIÓ

Per als franciscans seglars, per la nostra forma de vida, aquest convertir-se, renovar-se, ha de començar pròpiament en jo mateix, no en voler canviar als altres, mirar-me i mirar a Crist com a referent de la meua vida. És llavors quan em sento, petit, pobre, pecador....

Caldria doncs recórrer al sagrament del perdó o reconciliació on el sacerdot pel seu ministeri, dóna en nom de Déu el perdó dels pecats. (faltes quotidianes, anomenades també pecats venials)).

La celebració de la Reconciliació, el sagrament de la Penitència, pot ser un moment important en la vida de cada cristià, ja que aquí estan en joc dos eixos bàsics de la vivència cristiana: el reconeixement que arrosseguem molta infidelitat al projecte d'amor que el Senyor ens encomanà, i la confiança ferma que la misericòrdia, el perdó i la gràcia que Déu vol donar-nos és més forta que la nostra infidelitat. Perquè en el fons de la vida cristiana hi ha sempre la gran notícia de Jesucrist: la crida a convertir-nos, a canviar d'actitud, i la crida a reconèixer que tot el que tenim i som, totes les nostres forces per caminar, totes les nostres possibilitats de recomençar, les tenim gràcies a l'amor d'un Pare que mai es cansa d'acollir els seus fills. En efecte, quan pequem es debilita la nostra relació amb Déu però també amb tota la comunitat.

DE L'EVANGELI :

*- Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres...
Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats; a qui no els perdoneu, quedaran sense perdó" (Jn 20,21-23*

DE SANT FRANCESC:

La penitència dels germans i la recepció del cos i la sang de nostre Senyor Jesucrist

I que els meus frares beneïts, tant clergues com laics, confessin llurs pecats a sacerdots de la nostra religió; I, si no podien, que els confessin a d'altres sacerdots discrets i catòlics; sabent fermament i tenint en compte que, de qualsevol sacerdot catòlic que rebin la penitència i l'absolució, absolts seran sense cap dubte d'aquells pecats, si miren de complir humilment i fidelment la penitència que els sigui imposada. Però si no podien trobar sacerdot, que es confessin amb el seu germà, com diu l'apòstol Jaume: Confesseu-vos l'un a l'altre els vostres pecats (Jm 5, 16). `No per això deixin de recórrer al sacerdot, ja que als sols sacerdots ha estat atorgat el poder de lligar i de deslligar. I, així, contrits i confessats, rebin el cos i la sang de nostre Senyor Jesucrist amb gran humilitat i veneració, recordant el que diu el Senyor: Qui menja la meua carn i beu la meua sang té la vida eterna (Jn 6, 54); i feu això en memòria meua (Lc 22, 19) (Escrits st. Francesc 1ª Regla 20,1-5)

QÜESTIONARI:

- 1- Què en penso del sagrament de la reconciliació?
- 2- El necessito?

⁴⁰ I qualsevol que observarà aquestes coses que sigui omplert al cel de la benedicció de l'altíssim Pare, i a la terra sigui omplert de la benedicció del seu benamat Fill, amb el santíssim Esperit Paràclit i amb totes les virtuts del cel i amb tots els sants. ⁴¹ i jo, fra Francesc petitó, servent vostre, tant com puc us confirmo, dins i fora, aquesta santíssima benedicció.

(Escrits, testament de sant Francesc)